

РЕШЕНИЕ

№ 1097

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Веселина Женаварова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11800** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. Р. М., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д. М. срещу Решение № 20202458 от 25.10.2021г., постановено по НАХД № 3877/2021г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 10-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-000507 от 27.01.2021 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ /ОПП/, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева на основание чл. 175а, ал. 1, пр.3 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на обжалваното решение поради неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила. - касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Касаторът твърди, че Наказателното постановление е незаконосъобразно, необосновано, съставено при неправилно приложение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалния закон, както и в несъответствие с целта на закона. Навеждат се доводи, че има несъответствие между

фактическото и юридическото формулиране на административно – наказателното обвинение, тъй като описаното в НП и АУАН деяние не съставлява използване на отворен за обществено ползване път за друга цел, различна от предназначението му за превоз на хора и товари, в каквато насока е забраната на чл.104б, т.2 от ЗДвП, тъй като нямало разпоредба в ЗДвП, която да не позволява извършването на посочената в НП маневра „форсиране на двигателя“, „превъртане на колелата“. Посочва се, че описаното в Наказателното постановление деяние не съставлява използване на отворен за обществено ползване път за друга цел, различна от предназначението му за превоз на хора и товари, както и че няма в ЗДвП забрана за извършване на посочената в НП маневра. Според касатора описаното в НП деяние сочи на извършено нарушение на чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Отделно от това се твърди в жалбата, че липсва подробно описание на нарушението, което от своя страна води до нарушаване на императивните законови изисквания за съдържанието на правоохранителния акт и представлява отделно отменително основание. Жалбоподателката критикува НП, че в него не били описани обстановката, начинът и средствата за осъществяване на нарушението, конкретно настъпилите обществено – опасни последици, които са изискуеми реквизити по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Поради това се претендира и за нарушено право на защита на М.. Иска се решението на СРС да бъде отменено, както и да отмени процесното Наказателно постановление.

В проведеното съдебно заседание, редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът- СДВР, отдел „Пътна полиция“ ЦУ не се представлява в проведеното по делото съдебно заседание и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор К. счита касационната жалба за неоснователна и недоказана и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд София – град, X касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

СРС приел за установено, че на 10.01.2021г., около 00.50 часа, в [населено място], бул. „С.“ № 171, на паркинга на магазин „М. Б.“ в жк Л., С. Р. М. управлявала лек автомобил „Ф. Г.“ с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от Околовръстен път към [улица]и обратно, като форсирала двигателя, превъртала предните задвижващи колелета на МПС-то, поднасяла задната част на автомобила по посока на движението. По сигнал от ОДЧ, че се използва паркинга на магазина за дрифт, на място пристигнали свидетелите Д. и Й. (младши автоконтрольори в ОПП - СДВР). Те лично възприели как М. засилва колата, дърпа ръчна и занася МПС-то с вратите напред и назад. Поради това св. Д., в присъствието на св. Й., съставил срещу С. Р. М. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 194534 от 10.01.2021 г. за нарушение на чл.104б, т. 2 от ЗДвП.

Въз основа на този АУАН и при същата фактическа обстановка, като описаната в него, е издадено атакуваното Наказателно постановление № 21-4332-000507 от 27.01.2021г., с което Началник група към ОПП – СДВР е санкционирал С. Р. М. за нарушение по чл.104б, т.2 от ЗДвП на основание чл.175А, ал.1, пр.3 от ЗДвП с „глоба“

в размер на 3000 (три хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца.

Наказателното постановление е получено от С. Р. М. срещу подпис на 01.03.2021г. и е обжалвано с жалба, подадена в ОПП – СДВР на 04.03.2021г.

За да потвърди НП, СРС е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обуславят отмяна на НП. Приел е, че посоченото нарушение е безспорно доказано и правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на нарушителя. Изложени са подробни мотиви за липса на предпоставки, обуславящи приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция.

Фактическите констатации на въззивния съд са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

Неоснователно е наведено от касатора оплакване, че поведението на водача на МПС, описано в процесното НП, не кореспондира с посочената като нарушена разпоредба на чл. 104б, т.2 от ЗДвП.

Водачът на МПС е наказан за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Визираната разпоредба императивно забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Обстоятелството, че в закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“, като законодателна техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно е установено, че касаторът М. е управлявала лек автомобил „Ф. Г.“ с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от Околовръстен път към [улица]и обратно, като форсирала двигателя, превъртала предните задвижващи колелета на МПС-то, поднасяла задната част на автомобила по посока на движението. С тези си действия, както правилно е посочено в НП, касаторът е нарушил забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, предл. 3 от ЗДвП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая наложените на жалбоподателя наказания са правилно индивидуализирани в предвидения от закона абсолютен размер, поради което не следва да се обсъжда въпроса за тяхното редуциране.

По изложените съображения, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК, Административен

съд София – град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20202458 от 25.10.2021г., постановено по НАХД № 3877/2021г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 10-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: